

svoji bukvarnici, in to tem več, ker je Giontini mož, ki zmiraj stoji na strani naroda našega in je to tudi pri zadnji volitvi, polni vsakovrstnih agitacij, med ljubljanskimi knjigotržci edini bil, kateri je volil kandidata národnega volilnega odbora. Večkrat je bila izgovorjena želja, da bi se kateri ljubljanskih knjigarjev pečal s prodajo vseh slovenskih in tudi slovanskih knjig. Evo ga! Giontini bi utegnil pravi mož biti za ta posel. Svetujemo mu toraj, da v zvezo stopi z vsemi slovenskimi knjigarji in založitelji; rodoljubom zlasti šolskim predstojnikom pa priporočamo g. Giontini-ja.

Ozir po svetu.

Pisma o samostanih srbskih.

Po starih srbskih cerkvah in samostanih, po teh zvestih varhih pravoslavne vere in národne ponositosti, ki so jih slavni Nemanjiči zidali, se nahajajo brezštevilne, svetu še neznane in za srbsko povestnico neprecenljive starine. Znano je častitim bralcem „Novic“, kolike vrednosti je naš slavni Miklošič v samostanu Hilandar na Sveti gori našel in v svoji naukapolni knjigi „Slavische Bibliothek“ popisal. Samostan Hilandar sta Nemanja I. in pa kralj Milutin Nemanjič VII. na novo zidala in popravila.

Nemanja se je rodil leta 1114. v Ribnici v deželi Zeti. (Pod Zeto je spadala današnja Črnagora, južna Ercegovina in severna Albanija.) Njegov oče Teša bil je župan Rasije, to je, okolice današnjega Novega Pazar-a. Od županije raške „Novi Pazar“ imajo Srbi še dandanašnji pri tujcih imena: Racen, Raicen itd.

Nemanja po očetu raški župan je kmalu zbral vse srbske dežele pod svojo oblast, tako današnjo knježevino Bosno, Zento, Črnagoro, Dalmacijo, Ercegovino, Macedonijo, Albanijo, Srem, Slavonijo itd. in si dal naslov: „Stefan Nemanja I., kralj srbski.“ Vladal je srečno in slavno 36 let, umrl je v 86. letu svoje starosti leta 1200 na Sveti Gori v samostanu Hilandar, kamor je za svojim sinom Racko-m prišel, omenjeni samostan na novo sezidal in kraljevsko obdaril. Nemanja I. je za vreme svoje slavne vlade sezidal ne samo Hilandar na Sveti Gori, ampak še mnogo drugih cerkev po državi; al vse so divji Turki podrli in požgali; ostal je od njegove slavne vlade in od njega sezidan samo še prekrasen samostan Studenica v današnji knježevini. Samostan Studenica je zdaj pravi Jeruzalem narodu srbskemu. Zidal ga je iz samega lepega marmora prekrasno Nemanja I.; še dan danes tu njegovo truplo počiva in pravoslavni narod srbski ga časti z največo pobožnostjo in hvaležnostjo. Narod pobožni išče pri truplu svojega sv. kralja Nemanje I. pomoči v raznih stiskah in boleznih. Truplo sv. kralja Nemanje leži še dan danes vse v svili in zlatu zavito, kakor ga je zavil njegov sin Racko sv. Sava. To poslednje ime je Racko v samostanu dobil in se pod tem imenom tudi v narodu srbskemu časti. Samo obraz je odkrit, da ga more pobožni narod poljubovati. V zlato in svilno prekrasno obleko zavito truplo je položeno v pozlačeno črno skrinjo iz ebenovega lesa, ktera v lepem marmornatem grobu leži. Skrinja, v kateri sv. truplo leži, je pokrita s svilnim in umetno z dragocenimi, zlatimi slikami ozaljšanim pokrivalom, ki mu ga je sultanica Mileva, žena Bajacitova, nesrečna hči cara Lazara, poklonila, in s prekrasnim krilom, ktere ga je patrijarh Črnojevič njegovemu grobu poklonil. V samostanu Studenici je tudi vsa mašna obleka Nemanjevega sina sv. Save in vsa druga duhovska posoda njegova. Zlatih kičank, smaragdov, rubinov in drugih biserov, lepega stroja in raznih umetno nabav-

ljenih podob in slik na grobu sv. kralja in na dragi mašni obleki, duhovski posodi in pripravi sv. Save tukaj popisati ne morem. Tudi ne krasote marmornega samostana, arabesk, nakit, lepotij in umetnih slik, podob in krasote njegovih sten in oltarjev. Tudi ne dragocenega sv. križa v velikem oltarju, na katerem so vsi prazniki, svetniki in dogodbe sv. pisma tako umetno izrezani, da se jim človek prečuditi in jih nagledati ne more tem manj še le popisati! Na zlato-svilni, mašni obleki sv. Save je vseh 12 apostolov, Kristus, Mati Božja, grb srbskega carstva, dvoglavni orel in druge prekrasne podobe iz čistega zlata itd. Tudi mi ni tukaj mesto popisati raznih staro-slovenskih napisov in podob po stenah cerkve in samostana, po duhovski posodi in mašni obleki sv. Save in na grobu njegovega očeta sv. kralja Nemanje I.

V samostanu Studenici je Nemanja ko menih dve leti živel; od tod je šel na Sveto Goro k svojemu sinu Rack-u, kjer je tudi umrl. Iz Svete Gore je prenesel njegov sin sv. Sava, truplo svojega sv. očeta Nemanje v samostan Studenico in tukaj je sv. Sava potem živel sedem let ko varh in čuvar groba svojega sv. očeta.

V Studenici ležijo tudi kosti Štefana prvovenčanega Nemanjiča II.; bil je on starji Nemanjev sin; umrl leta 1224. Zidal je prekrasno cerkev Žica na reki Ibri blizo Karanovca, v kateri so se srbski kralji nekdanj venčavali. Tudi njega srbski narod časti ko svetnika. Njegovega sina kralja Radoslava Nemanjiča III. truplo tudi v Studenici počiva. Kdor hoče o samostanu Studenici, srbskem Jeruzalemu, kaj več vedeti, naj čita „Vila“ broj 3. in 4., kjer je gosp. Vladan Georgijević na tanko vse imenitnosti ovega samostana popisal.

(Dalje prihodnjič.)

Dopisi.

V Buda-Peštu 5. aprila. V. B. — Cesar je še tukaj; pravijo, da ostane do srede.*) Največa želja vladina je neki zdaj le ta, da bi se, kar je moč, brzo kronanje s krono sv. Štefana zgodilo; to je za trdo ustavljen cilj, od ktere ga se vlada ne dá več zadržavati. Navada je, da ogerski kralj ob kronanju od dežele prejme 50.000 cekinov, kraljica pa 25.000. Magjarsko finančno ministerstvo je kralju kupilo grajščino Gödöllö, kake 2 uri od Pešta na cesti proti Jagru (Erlau) in ne dalje od Vaje-a. Ta grajščina velja 1 milijon in 800.000 goldinarjev, grajščinsko zemljišče je še čez 20.000 oralov veliko. — Cesarju je v Gödöllö neki prav všeč; bil je ondi že dvakrat na lovu. — Dvalizem je gotov. Kako si Magjari cilj in konec njegov mislijo, kaže nam podoba, ktero sem videl v magjarskem časopisu „Ustökös“ (zvezda repatica). Tako-le je napravljena: Pri mizi sedi Magjar; nemški Mihel mu je ravno polno skledo cmokov pred nos postavil; na cmokih je napisano: Oláh (Vlah, Erdeljec), Hortvath, Srb, Tót, Orosz. Cmok z napisom „Oláh“ Magjar že na žlici drži, z drugo roko pa pipo na stran poklada. Nemški Mihel se mu reži ter ga spodbada, naj si dá dobro dišati tako dobre cmoke. Pri drugi mizi pa sedi nemški Mihel tudi pri polni skledi cmokov, na katerih se beró napisi: Cséh, Morová, Lengyel. Pri mizi pa stoji prav pital (tolst) Magjar, kateri Mihel-nu tako-le prigovarja: Jaz sem meni namenjene cmoke vže poručal, Mihel, snedi tudi ti cmoke, ktere si sam sebi skukal.“ — Ali

*) Ravno ko pripravljam pismo na pošto (6. dne t. m.), se razširja glas, da je včeraj pozno na večer došla depeša iz Dunaja, ktera je vzrok bila naglega odhoda cesarjevega na Dunaj pozno ponoči. Pis.

ni dobro zrcalo dvalizma? — Minister Beust se menda največe podpore nadja od Magjarov, ker to so mu korenjaki, da se cele Evrope ne ustrašijo; Magjari bodo, saj tako si more baron Beust misliti, sami vse sovražnike „Cis- in Translajtanije“ v klobase podelali. Bog jim daj srečo, toda nekoliko več, kakor so jo imeli pri Sadovi (Kraljevem Gradcu)! Slovanov in Romunov Avstrija menda ne potrebuje več, odkar ima saksonskega Beusta in lojalne Magjare na svoji strani. Copate mora imeti na očeh, kdor ne vidi, zakaj Magjari na Reko tako prežé. Reka ima jim biti kolonija, središče kupčije čez morje, Reka ima biti zakladni kamen velikega „Magjar-ország-a“, ker brez morja se ne dá nobena močna država ustrojiti; to Magjari prav dobro vedó, zatoraj morajo Reko imeti, in dobili je bodo, ker za gotovo se pripoveduje, da je združenje Reke in reškega primorja z Ogerskim že gotovo, in v kratkem bode to združenje vlada razglasila. — Gospodine, pomiluj! Magjarski „Pester Lloyd“ vže to pretresa, da je na reški gimnazii slovanski jezik vpeljan! Al razumete, kaj to pomeni?*)

Iz Trsta. — Na naši c. kr. viši gimnaziji je razpisana služba za slovenščino pa klasično jezikoslovje. Letno plačilo znaša 945 gld. s 126 gld. za stanovanje. Prošnji z dotičnimi spričevali naj se oddajo tržaškemu namestništvu vsaj do 15. maja.

Iz Dolenskega 5. aprila. — Ko pridem te dni v Novomesto, čudil sem se zeló, bilo je vse nekako klaverno in pobito; vidim sém ter tje mestnjana, ki se pogovarja z mestnjanom bolj natihoma. Poprašujem sam sebe, od kod neki tolika sprememba od onikrat, ko sem bil v mestu? Gredé po svojih opravkih srečam starega znanca; brzo ga vprašam, kaj bi bilo vzrok temu? je li morda to slavljenje vaše zmage? Tako mu rečem in pogledam v obraz. Pač res zmagali smo, pa bilo bi stokrat bolje, da ne bi bili! Ko so zmagali Slovenci trikrat, šlo je vse mirno in po redu, nobenega hrupa ni bilo. Sedaj pa so se godile reči, da se jih mora vsak poštenjak sramovati. Pripoveduje mi prijatelj dalje, da so se obnašali nekteri, ki bi radi povsod zvonec nosili, v Kandii tako, kakor ne bi se kani-bali vèdli. Ker so zadnje „Novice“ že nekaj o tem omenile, dostavljam jaz samo to, da neki kulturonosce se sedaj plazi okoli poštene vdove K., ktero je pehal, ker je branila svoje goste, naj bi odstopila od tožbe; drug še „veči junak“ je že drdral v Št. J. in k sv. K., ter prosil gospoda, naj bi opustila tožbo. Kakor gré glas, opravil ni nobeden nič, in tako je pravo! Naj razsodi sodnija in kaznuje kar je kazni vredno, sicer se svet demoralizira, da je gorjé! — To pa še ni vse. Na drugi strani mesta, na ljubljanski cesti, bilo je nekaj dijakov iz prvih gimnazijskih razredov v drevoredu, kjer se pogostoma shajajo. Pridejo trije vozovi Višenčanov; ti grejo mirno naprej. Pridejo zopet trije drugi vozovi. Ti možje pa so bili vinjeni in kričijo silno**); fantje se jim smejejo. To pa je razkačilo te Višenčane, poskačejo raz vozé, voznik zgrabi enega dijakov in ga dobro natepe. Dijaki puhnejo v beg, Višenčanje pa kamnje za njimi lučajo, kar jim povračujejo dijaki v begu s peskom. Fantje se se razkropili, nekaj jih teče v mesto, nekaj na loko, nekaj pa na grič, koder imajo iti Višenčanje. Ondi na griču stojé metali so fantje na-nje pesek in kar jim sicer pride v roke. To lučanje je bilo gola otročarija, golo otroško maščevanje, kakoršno se pripeti pijancem večkrat, in z volitvijo ni v nikakoršni zvezi. Toda kulturonosci bi to radi dru-

gače zasuknili, da bi zmanjšali svojo sramoto v Kandii. To stvar je preiskovalo gimnazijalno ravnateljstvo in sedaj jo preiskuje okrajno predstojništvo. Kadar pozvem razsodbo, brž jo naznanim. Ker že tako kramljava — skor bi bil nekaj pozabil, reče prijatelj — in to rekši potegne iz žepa „Tagespošta“ od 31. marca. Evo! beri pa sodi. Berem — strmim in si mislim: to ti je res peklena hudobija: prikladati drugim, kar delaš sam. Ravno nasprotno, kar piše, je resnica, mi odvrne prijatelj. To je čutila „Tagespošta“ sama, ker prosi dopisúna, naj jej okoliščine na tanko popiše, da se more zagovarjati, ako bi jo zadela tožba. — Dalje beré pridem na stavek, kjer pisún „miloljudno“ opominja Frančiškane, „naj bi se bolj s pedagogiko, pa manj s politiko pečali.“ Na to opomni prijatelj: Edino njih pečanje s politiko bilo je to, da so kot upravičeni volilci se svoje pravice poslužili in pri volitvi glasovali, in sicer za národnega možá; ako bi bili glasovali drugače, gotovo bi jim bila „Tagespošta“ gloriojo pela, ne pa priporočevala jim učiti se pedagogike. Prav imaš, mu zavrnem; jaz poznam vrle naše frančiškane; oni ne čakajo, da bi jim pedagogike priporočeval prismsoda, ki naj se najpoprej uči, kaj je resnica, in potem resnico pisati, ne pa kovati laži in jih hudobno trositi po svetu!

Iz idriškega okraja 2. aprila. — V našem okraji so se med otroci in odrasenimi ljudmi prikazale kozé, in sicer tako obširno, da je vlada za potrebno spoznala, v okuženih krajih brž kozé staviti otrokom, katerim niso še bile stavljené, pa tudi v drugič jih cepiti kakor postava za revakcinacije veleva, da se kar hitro zaduši kužna bolezen.

Iz Idrije 6. aprila. — ign — V 6. listu lanskih „Novic“ je grajal dopisnik, da naš župan še ni položil računov mestnih. To sicer ni veliko pomagalo, nekaj pa vendar. Čeravno o računih za leto 1865. in 1866. še ni duha ne sluha, so saj oni do leta 1865. sestavljeni in pregledovalcem predloženi. Od teh gospodov zdaj pričakujemo, da na tanko spolnijo svojo nalogo in na drobno pregledajo po računskih pravilih vse, kajti ravno zastareli računi zahtevajo to, da se nič ne reši le „bona fide“, ampak z največo pazljivostjo. Nadjamo se, da to more samemu g. županu všeč biti, da se računom temeljit absolutorij dá, ne pa le površni „vidi.“ O tacih rečeh prevzamejo tudi pregledovalci veliko odgovornost; zato smo radovedni, kako bojo spolnili svojo dolžnost.*). Naj pri tej priliki še nekaj omenim. Ali ni to postava, da licencije za godbo daje župan, denar pa prejema in hranuje denarničar? Pri nas je to drugače: župan opravlja oboje. Pretekli pust je bilo mnogo veselic in mnogo se je za licencije plačalo; do danes pa blagajnica še beliča ni dobila. To mora vendar g. županu sitno biti, da ta denar v posebno mestno kaso spravlja in poseben račun za-nj dela, ko bi vendar blagajnik to delo lahko prevzel. — Slišali ste, da pri volitvah za našega visoko spoštovanega poslanca viteza Gariboldi-a, čegar ime še po blagih stariših njegovih je pri nas sveto ime, so naši knapi odločili. Skazali so se poštene možake, kateri so, prav kakor §. 39. volilnega reda veleva, poprašali samo svojo vest, in so tudi po tem spoznanji brez strahú na pisane obraze volili. Kjer gré za svoje prepričanje, za svojo vest, tū je vse eno „gospod“ ali „knap“, ker vsak je le sebi in Bogu odgovoren, in nikomur družemu. Zdaj ti pošteni ljudje trpijo veliko preganjanja, siplje se mnogo strupa na-nje, žuga se jim s „kasiranjem“ itd. Al nič ne marajte, vrli naši; postavno ste ravnali in vès kranjski narod Vas spoštuje tako, da tega spoštovanja Vam

*) Ostalo na drugem mestu.

Vred.

***) Pravijo, da se Višenčanom, to je, tistim, ki so na teh vozovih sedeli, redkokrat primeri tako „dober dan“, kakor je bil ta, ko so jih peljali k volitvi v Novomesto.

*) Mestne račune pregledati ima tudi vsak mestnjani pravico.

tudi deželni zbor, ako bi kdaj treba bilo, gotovo ne bode odrekel.

Iz Kranja. — Na mesto umrlega dr. Napreta je prišel gosp. dr. Ignaci Mally za c. kr. okrajnega zdravnika.

Iz Kranja. (Poslano.) Ker je dopis v „Slovincu“ zarad nemškega gledišča veliko nevoljo izbudil in ker sum tega dopisa leti na naše znane narodnjake, morem zagotoviti, da nobeden izmed njih ni pisal omenjenega dopisa. En častitelj kranjskega mesta.

Iz Ljubljane. V 7 urah je bil deželni zbor v saboto končan. Nemška stranka je mislila, da se bo vlekel več dni ter se nadjala med tem doseči kompromisov, zanašaje se res na to, da se je od narodne stranke odcepila „Mittelpartei“, to je, stranka, ktereji bi veljal priimek „šviga švaga čez dva praga.“ Al zmotili so se! Narodna stranka šteje 21 glav, ki stojé v izvrstni parlamentarni disciplini kot en mož, v vsem edini. Narodna stranka bi si bila res v greh štela, ako bi z velikim besedovanjem dragi čas kratila (vsak dan stane 150 gold.). Že v unem zboru je narodna stranka odločno rekla, da hoče poslance voliti v državni zbor. Takrat pa je hotla še v posebnem pismu (adresni cesarju razodeti svoje pomisljike in skrbi. To pismo je brala vlada in tudi Njih Veličanstvu je prišlo na znanje. Po takem ni bilo treba na novo delati adrese. Cesar so razpustili zbor in vprašali narod; narod je po novih volitvah odgovoril, da prejšnji poslanci so tudi zdaj njegovi poslanci. Tako vé presvitli cesar vse; narodna večina je ostala istih misli, istega srca. In zato ni bilo treba dolzega zbora. Narodna večina bi bila rada poslala dr. Bleiweisa in dr. Costa v državni zbor dunajski; al po mnogih opravilih domá držana prosila sta, naj volijo namesti nju druge gospode, kar se je tudi zgodilo. Nemška stranka je svojo jezo nad današnjim dnevom ravno tako smešno kakor trivijalno spustila — o volitvah za državni zbor. In to so po „Pressi“ tisti možaki, ki so narodnim poslancem — „um eine Kopf-länge voraus“! Vprašanje je le: čigava je ta glava?

— Gospod dr. Böhm-u, bivšemu sekundarju v ljubljanski deželni bolnišnici, je po c. k. vladi izročeno oskrbovanje zdravniške službe za okraj ljubljansko-vrhniški.

— *(Sokolski shod.)* Eden najlepših in letos najbolj obiskanih sokolskih shodov je bil 6. t. m. ravno na dan, ko se je snidel naš deželni zbor. Počastili so ta shod gg. poslanci deželnega zbora in dolgo zadržana radost vskipela je ta večer do vrhunca. Navdušeni pozdravi in napitnice vrstile so se s točkami prav zanimivega programa. Posebno veselost zbudil je „muzikaličen brencelj.“ Prav veselo smo se radovali dolgo skupaj z hrabrimi našimi poslanci in še le v pozni uri se veselo ločili. Voditelju tega večera g. St. gré hvala, da je preskrbel tako zanimiv program.

— *(Beseda v čitalnici.)* Druga postna beseda ostala bode z svitlimi črkami zapisana v zgodovini čitalnice naše, kajti pokazala nam je, kako raznovrstne umetniške moči ima naša čitalnica. Prvi del programa bile so meglene podobe. Reči moramo, da so bile izvršene tako mojstersko in krasno, da jih nismo videli še boljih. Občna radost občinstva nad tem nenavadnim umetniškim delom bila je velika in se glasila v živahni pohvali. Posebno krasne so bile podobe Bleškega jezera. — V drugem delu programa govoril je izvrstno g. J. Zupan o pomladi narave in pomladi domovinski ter z lepo besedo pozdravil deželne poslance, ki so počastili besedo. Ta govor prinesemo prihodnjič. Ljubeznjivi sestri gospodičini Roza in Evgenija Frölih očarale ste nas: ena z milim petjem, druga z umetno igro na goslih. Tretji del besede bila je veseloigra „Ultra“,

ktera je zbudila mnogo veselja. Gospodičine in gospodje igrali so tako dobro in gladko skupaj, da je bilo res veselje poslušati. Skozi in skozi zadovoljno zapustilo je občinstvo dvorano in se bode še dolgo z veseljem spominjalo krasne te besede.

Novice iz deželnih zborov.

Deželni zbor kranjski.

V saboto 6. dne t. m. se je po slovesni sv. maši začel deželni zbor v Ljubljani. Vsi prostori za poslušalce so bili tako polni, da so morali kmalu vrata zapreti. Danes zopet se je prav očitno pokazalo, da sedanja dvorana nikakor ni pripravna; ljudje bi radi poslušali, pa ne morejo noter.

Zbor ob poli enajstih se je začel s tem, da je cesarski gospod namestnik baron Bach v imenu vladinem pozdravil poslance in jim naznanil, da Njih Veličanstvo je izvolilo za deželnega glavarja g. dr. Karola pl. Wurzbacha, za namestnika njegovega g. Fidelija Trpinca. — Potem stopi novoizvoljeni deželni glavar na svoje mesto in kot zbora predsednik po kratkem nagovoru, ki se končá z navdušenim trikratnim slava-klicem Njih Veličanstvu cesarju Franc Jožefu I., okliče poslancem, da se zborovanje začne.

Prvo je bilo zdaj, da so deželni glavar, namestnik njegov in vsi poslanci po ustavi predpisano obljubo storili; po tem pa cesarski gospod namestnik bere nemško lastnoročno pismo cesarjevo, ki ga je c. k. ministerstva predsednik baron Beust iz Budima prejel z naukazom, da ga izroči deželnemu zboru kranjskemu. Po pošti popoldne je iz Dunaja tudi v izvornem slovenskem spisu prišlo cesarjevo pismo, in cesarski namestnik baron Bach ga bere (danes je bilo prvokrat, kar Ljubljana stoji, da se je s stola cesarskega namestnika samega slišala v domačem jeziku beseda) tako-le:

„Ljubi baron Beust! Dne 18. februarja t. l. odprtim zborom deželnim Mojih kraljestev in dežel, ki ne spadajo pod ogersko krono, bili so po Mojej vladi dani na znanje razlogi, spričo kterih se Mi je vzvidelo zaukazati, naj se ne sklicuje več izredni zbor državni, kakor je veleval Moj patent od 2. jan. 1867, temuč naj se pokliče ustavni državni zbor na obravnavanje državnopravnih vprašanj, ktera se imajo dognati. Na povabilo Moje vlade, naj izvoli poslance v državni zbor, odgovoril je deželni zbor Mojega vojvodstva kranjskega tako, da sem spoznal za dobro, sè Svojim patentom od 1. marca t. l. obrniti se še enkrat na zvesto ljudstvo te dežele. Naročam Vam sedaj, da precej novoizvoljeni zbor deželni vnovič opomnite, naj izbere poslance za državni zbor, ter se zanašam na domoljubno sprevidnost in lojalnost omenjenega zbora, da bode dragevoljno izpolnil ta opomin. Deželnemu zboru naj se pri tem še enkrat izrečno zagotovi, da vlada Moja nikakor ne namerja kratiti deželi ustavne avtonomije, marveč, da Me je volja, to avtonomijo ne samo razširiti, kjerkoli to dopušča ozir na varnost in moč skupnega cesarstva, ampak nakloniti jej tudi nova poročstva s tem, da se konstitucionalni organizem skupne države stanovitno utrdi in temu primerne naprave čedalje bolj razvijejo.“

V Budimu aprila meseca 1867.

Franc Jožef s/r.

Po zaslišanem pismu Njih Veličanstva reče deželni poglavar, da je že za pondeljek odločil volitev državnih poslancev, in da mu je dr. Bleiweis izročil peticijo častite Št. Jurške duhovščine, ktera prosi, naj deželni zbor ji pomaga, da se po ukazu c. k. okrajne gosposke v Kranji prekliče to, kar je berič Lo-